

[Ingmar Wagner.]

menter, de virker, eller direkte som instruktører. Disse foreninger modtager ikke en eneste øre af tipsmidlerne.

Husum Idrætsforening er vel Danmarks bedste brydeklub i dag; den har lige vundet turneringen i holdbrydning, har flere mestre og udbygger sine forbindelser med sportsungdommen udenfor vort land. Den gør sig på talrige områder bemærket og udfører et virkelig anerkendelsesværdigt arbejde. Noget af det mest påskønnelsesværdige er klubbens drengesport. Den giver drengene sportslige interesser, beskæftiger dem om aftenen med sundt friluftsliv og udfører et arbejde, der sagtens kan tåle sammenligning med det arbejde, som ungdomsklubberne udfører, og hvortil disse har mulighed for at få støtte gennem ungdomsskoleloven.

Denne klub i Husum har som så mange andre besværligheder med at skaffe faste lokaler til træning, og langt værre er det, når den vil gennemføre stævner. Medlemmerne betaler et kontingent på 4 kr. 25 øre om måneden, men dette kan langtfra klare udgifterne. Der må stilles større økonomiske krav til medlemmerne. De samler penge ind, når de f. eks. skal sende en af deres brydere til provinsen, og når de skal skaffe de nødvendige penge til lokaler o. s. v. På trods heraf får de ikke 5 flade øre fra tips-tjenesten.

Hvor urimeligt dette egentlig er, viser også andre eksempler. Såvel Sparta som Husum Idrætsforening har flere gange ansøgt om tilskud af tipsmidlerne til anskaffelse af en brydemadras. En sådan madras koster mellem 3 500 kr. og 4 000 kr., men hver eneste gang man har søgt, er man blevet mødt med afslag. Klubberne har ganske vist kunnet få et rentefrit lån af Dansk Idræts-Forbund, men dette lån skal tilbagebetales som alle andre lån. Det er en altfor hård belastning for en sådan klub, og intet var vel mere rimeligt end netop i sådanne tilfælde, hvor det drejer sig om aldeles nødvendige sportsrekvisitter, at lade tipsmidlerne træde hjælpende til. Det er altså ikke alene i provinsen, det ser dårligt ud for de små klubber, det gør det så sandelig også i København.

Jeg har på den kommunistiske gruppes vegne trukket disse eksempler frem, ikke fordi jeg mener, de er særlig enestående —

talrige andre gode sportsklubber arbejder under de samme ringe betingelser — men fordi kommunisterne har den absolutte opfattelse, at tiden er inde til at give en virkelig håndsækning til sporten, til de mange unge, der dyrker idrætten som deres vigtigste fritidsbeskæftigelse, og en nødvendig hjælp til de mange idrætsledere, der yder en stor og uselvsk indsats for vort lands ungdom, ja, for hele samfundet.

Med disse bemærkninger har jeg villet sige, at kommunisterne ser med største sympati på, at flere tipsmidler kommer sporten tilgode, men som jeg før sagde, kan vi alligevel ikke støtte det foreliggende forslag, men må forbeholde os ret til ved anden behandling måske at komme med forslag om, at det bør være staten, der afgiver sin andel af tipsmidlerne. Det ville være forkert at inddrage de penge, der nu gives til kulturelle og andre formål; og har staten ikke råd til at ofre noget på idrætten, vil vi også anbefale, at man søger at nedsætte udgifterne på andre områder, f. eks. de store militærudgifter, så man kan få de nødvendige midler til, at ungdommen kan udfolde et frit, et fornøjeligt og et gavnligt idrætsliv på forhåbentlig kommende nye idrætspladser.

Tholstrup: De forskellige ordførere har i dag afsløret en række eksempler på tilskud og bevillinger, som ikke kan inddrives på mere værdig måde. Det er gået, som jeg sagde ved behandlingerne af forslagene om tipsloven i 1947 og 1948, at vinderne forfalder til velved og ødselhed. Staten er den store vinder og den store ødeland med de let vundne penge. Det, der kommer let, går let. Et eksempel er Fjordvang skolegård i Vestjylland, som fik 10 000 kr. af tipsmidlerne; men med den vestjyske realitetssans, de har, brugte de pengene til at bygge et hønsehus for.

Vi er ikke tilhængere af tipningen, og vi har hele tiden hævdet den opfattelse, at tipningen i hvert fald ikke er en statsopgave. Den eneste rette løsning efter vor mening er derfor, at staten trækker sig ud af dette uværdige forhold. Ønsker så idrætsforeningerne at skaffe penge ad denne vej fremfor ad den naturlige, kontingenterne, ja, så lad dem selv om det. Det er normalt ikke min opgave at præke moral for mine med-